

72

**Svojsíkův závod, Javorná, Velikonoční
vandř, ...**

XIX. RO NÍK

ervenec 2015

Obsah

Skautky na běžkách.....	3
Divadelní trojka.....	4
Javorná	6
Velikonoční vandr 2015- Moravský kras	8
Oslava Pardových 75.narozenin.....	11
Jarní přespání vlčat na Březníku.....	11
Okresní kolo Svojsíkova závodu Radnice 2015.....	12
Světluškovský šestiboj	13
Výprava skautů do Kdyně a okolí	14
Brigáda I: Březník první květnová sobota.....	16
Brigáda II: Březník čtvrtá červnová sobota.....	19
Krajské kolo Svojsíkova závodu	21
Obrok 2015.....	23

Skautky na běžkách

Přišel konec února, a i když u nás počasí zimu ani náhodou nepřipomínalo, na Šumavě bylo sněhu dost, a tak se skautky vydaly na historicky první výpravu na běžkách. V neděli 22.2. ráno se sešlo šest skautek: Zpěvačka, Lucka, Miki, Ťapka, Brumík a Lulu na přeštickém nádraží. Vlakem jsme dojely na Špičák, nasedly na jendoseďáčkovou lanovku na Hofmankách a nahoře nastoupily do stopy. Hned první sjezd přinesl spoustu pádů a smíchu.

Další cesta až na Gerlovu Huť probíhala celkem poklidně, jen sem tam sebou někdo efektně švihnul do sněhu k pobavení všech kolem, to hlavně, když Lulu

učila ostatní pozice z mažoretok s běžkami na nohou. Na Gerlovce jsme posvačily a pokračovaly do Železné Rudy. V cíli skautky postavily sněhuláka, strhla se bujará koulovačka a pak už hurá do cukrárny na zaslouženou sladkou odměnu. Všechny odvážné běžkyně si zaslouží pochvalu za skvěle zvládnutou výpravu, která byla pro většinu skautek úplně prvním výletem na běžkách. Tak zase za rok :)

Skřítek

Divadelní trojka

„Jindří? Ptala se tě Martina?“ „Na co?“ „Nechtěl bys v neděli sedět v porotě na světluškách? Máme Divadelní trojku.“ „Prokrista,“ prolétne mi hlavou. Já, kulturní zabedněnec a ignorant, mám dvě hodiny sedět a sledovat krátké divadelní scénky, které si světlušky samy připraví a secvičí??? Vždyť mě nebaví normální divadlo, natož se trpělivě dívat na nedomrlé snažení malých světlušek? Určitě neumí ani mluvit. A jak je mám hodnotit? Bude to nudný, ale to jim říct nemůžu, bude to zdlouhavý, ale to jim říct nemůžu. Tak se budu nudit. „No tak jo, když nemáte nikoho jiného, přijdu.“

Tak nějak vypadal náš rozhovor s Kikinou v polovině března. O náplni nedělního odpoledne jsem měl jasnou představu. Prostě si to odsedím a snad to nějak přežiju. Budu pozitivní, řeknu jim, co se líbilo, na kritické poznámky máme v porotě Vladi (Vladiiiii) a nejapné poznámky nechám na doma.

Neděle je tu. Sedíme na připravených židlích, Kikina nám (mně, Martině, Vladiiii) rozdává poznámkové listy a bodovací kartičky a show může začít. První mají jít na řadu ty nejmenší s vystoupením O Červené Karkulce. Jak to budu bodovat? Nemůžu jim dát přece jedničky. Ale co můžu čekat od šestiletých dětí? No uvidíme, budeme hrozně chválit, jak se snažili a pak holt dáme aspoň dva body. Za snahu... za věk... za to, že se ještě nestydí vystupovat před ostatními... Tak jdeme na to.

Otvírají se dveře, vchází Karkulka s košíčkem. Zpívá si. Zpívá mamince, že půjde za babičkou. Ono se to rýmuje. Celý se to rýmuje. Ony hrajou. Ony tancují. To je muzikál? Padá opona. Padá mi čelist. Tohle jsou šestiletý holky??? Samy se naučí čtvrt hodinovou písničku? A ještě si to zrežirují? Nemožný!

Počáteční dilema jak okecat nízké body se rázem mění na dilema, jak si nevystřílet na úvod pětky (nejvyšší body v hodnocení). No holt dám čtyřku. Jestli jsou tohle nejmenší, co pak předvedou nejstarší? Prodanou nevěstu?

Prodaná nevěsta to nebyla, ale daleko od pravdy jsem nebyl. Byly podobné jako nejmladší – svým výkonem předčily očekávané a troufaly si zaexperimentovat ve vodách alternativního divadla (nebo jak jinak nazvat představení, které nejprve zahrají loutky a poté to samé herci?).

A tak to šlo po celé dvě hodiny. Ať už to byl hraný Bob a Bobek, Maxipes Fík, Pejsek a kočička, skvostná Šípková Růženka v podání dalších prvňáček

(vlastně Sofinka ještě ani do školy nechodí) nebo loutkové divadlo. Byl jsem rozhozen.

Tímto bych se chtěl omluvit za prvotní podcenění všech zúčastněných. Kajícně se omlouvám, tisíckrát děkuji a zároveň hluboce smekám. Před čím? Před snahou..., před věkem..., před tím, jak se nestydíte vystupovat před ostatními....

Prach

P.S.: A nekecám!!! Po třech měsících od této události se směju při vzpomínce na strašidelné Amuščino vrčení: „Jo, jo, jo.“ a v hlavě mi zní „...bude to vlk hlídací!“

P.P.S.: Kdo vyhrál je absolutně nepodstatné, tak jen ať učiníme statistice zadost: 1. místo Červená Karkulka (Oslík, Amuška, Pískle), 2. místo Divadlo vs. realita (Šárka, Natálka, Zuzka), 3. místo Šípková Růženka (Pája, Saša, Sofča).

Javorná

Jako každý rok, tak i letos jsme se vydali se světluškami a vlčaty na zimní víkendovou výpravu na Javornou. Sešli jsme se v pátek v odpoledních hodinách na násvi v Příchovicích, kde na nás už netrpělivě čekal připravený autobus. Po shromáždění všech účastníků jsme společně všichni odjeli. Při příjezdu až k chatě jsme společnými silami vyházeli všechna zavazadla z autobusu a postupně i děti. Přemístili jsme se k chatě, kde už na nás čekala Kulka s rodinou. Následovalo rozdělení a rozmístění se do pokojů, vybalování a večeře připravená od maminek.

Po tak dlouhé a náročné cestě samozřejmě nesmělo chybět odragování u ohně. Udělali jsme si takový malý táborák.

Mezitím co jsme zpívali, roveři se připravovali na úvodní scénku. Ta vlastně zahajovala program, který nás provázel celou sobotní výpravu. Děti měly za úkol najít Olafovo zlato. Po bezchybně sehrané scénce jsme se všichni přemístili do chaty. Tam následovalo rozdělení do skupin, ve kterých pak společně budou děti hledat zlato. Závěrem večera byly různé hry. Abychom nehráli jen pohybové, museli jsme zařadit i nějaké seznamovací hry. Protože spousta dětí se ještě tolik neznala. Po několika hrách přišel čas na večerní

hygienu a spaní. Zatímco už světlušky a vlčata spaly, roveři plánovali trasu na sobotní výpravu.

Sobotní ráno bylo zahájeno brzkým vstáváním a velkými přípravami na společnou snídani. Poté následovala příprava svačin v podobě balíčků na cestu. Když jsme měli hotovo, mohli jsme odstartovat výpravu za pokladem. Po cestě se plnily různé úkoly, bylo to na způsob šipkovačky. Na každém stanovišti měli jeden úkol a za jeho úspěšné splnění získávali indicie, z kterých pomalu zjišťovali, kde najdou Olafovo zlato. Počasí nám moc nepřálo. Foukal vítr, sněžilo, padaly

kroupy. Ale i přes to všechno jsme našeho cíle dosáhli. Vystoupali jsme na Pancíř, kde už nás vítalo šumavské sluníčko. Měli jsme chvíli na odpočinek a na svačinku. Po svačině a relaxu dostali poslední indicii. Po otevření a přečtení nadšené, natěšené tváře pomalu uvadaly, protože zjistili, že Olafovo zlato není na Pancíři, ale u chaty. Na to pak navazovala noční hra. Po návratu do chaty byli unavení jen vedoucí. Proto hned po večeři byla odstartována noční hra, při které pak konečně světlušky a vlčata našli Olafovo zlato.

Závěrem celého dne a vlastně i celé víkendové výpravy byla večerní diskotéka. Ta už dorazila i neúnavné jedince. V neděli ráno už nezbyl čas na nic jiného než si urychleně sbalit, uklidit klubovnu a sejít k autobusu, který nás přiblížil k domovu. Na přeštickém náměstí už nás vítal dav mávajících rukou našich rodičů.

Kostík

Velikonoční vandr 2015- Moravský kras

Jako každé Velikonoce, vyrazili příchovičtí roveři a rangers na pravidelný Velikonoční vandr. I já se vydala s nimi, poprvé...A bylo to skvělé!

Vyrazili jsme vlakem z Přeštic ve čtvrtek odpoledne směr Plzeň, Praha, Pardubice a konečně i Blansko. Bylo nás osm: Rajče, Prach, Jéža, Křoví, Špunt, Čára, Čudla (Čurda) a já- jediná netušící, co mě čeká.

Do Blanska jsme přijeli až pozdě večer a pak horko těžko sháněli restauraci, kde by nám ještě udělali něco teplého k jídlu. Nakonec jsme zakotvili v jedné moc pěkné hospůdce a dostali parádní domácí klobásy. Během příjemného večera jsme se dozvěděli od místních, že je Punkevní jeskyně a lanovka na Macochu zavřená kvůli nějaké stavbě. Všichni se divili, že chceme v takové zimě spát venku. Nakonec to nebylo tak hrozné, přespali jsme na tribuně fotbalového hřiště a probudili se do překvapivého dne. Čudla si totiž vzpomněl, že se vlastně musí učit, a tak hned to ráno odjel domů. Já si ale myslím, že za tím bylo něco jiného! Určitě mu byla zima, což se nedivím, mně byla totiž taky...

Vyrazili jsme z Blanska, přes Skalní mlýn, směr Macocha a Holštejn. Šlo se pěkně, počasí nám přálo. Ta Macocha je vážně d'ura. Je hluboká 138,5 metrů, ne náhodou je tedy největší propastí svého druhu v České republice, i celé střední Evropě!

Vznikla zborcením stropu obrovské jeskyně, jejíž suť se na dně stále nachází. Propastí protéká řeka Punkva, nejdelší podzemní vodní tok u nás. Po krátkém oddechu jsme pokračovali směr Holštejn. Hrad Holštejn, tedy dnes už jen zřícenina, byl vybudován roku 1270 Hartmanem z Jedovnic. Jeskyně pod ním, zvaná Hladomorna je dnes přístupná, ale dřív opravdu sloužila účelu, dle svého jména. Zimují v ní vzácní netopýři, netopýr velký a ušatý. Místní restaurace je známá pro své vynikající domácí sýry. Je krásná, celá pomalovaná erby rodů, zde dříve sídlících. Po skvělém jídle následoval přesun pod hrad, kde jsme na louce spali ve stanech.

Přišel sobotní den a my si v Holštejně ještě na cestu dali specialitu již zmíněné hospůdky-topinku posypanou hromadou nivy. Abyste měli přesnou představu, tak jí tam bylo tolik, že jsme jí při kousání měli až v nose! A to jako fakt. Cesta nás zavedla do vesnic Sloup a Šošůvka, kde někteří z nás navštívili místní Sloupsko-Šošůvské jeskyně. Tyto jeskyně jsou nejdelší ze 14 zpřístupněných jeskyň pod Správou jeskyní ČR. Jedná se o místo, kde prokazatelně pobývali lovci neandrtálského i cromagnonského typu.

Jedna část byla volně přístupná. Úzkou cestičkou mezi studenými skalními stěnami jsme, někdy i shrbení, postupovali do velké jeskyně, kudy protékala, nám již známá, řeka Punkva. Bez světla byla vidět jen dokonalá tma. Taková, která se už málokdy vidí. Navečer jsme došli do vesničky Veselice, nad kterou

V dále ční krásná rozhledna Podvrší. Prostranství před ní se stalo naším dalším místem k přespání.

Ráno bylo studené, hodně, ale ranní sluníčko nás zahřívalo, a abychom mu trochu pomohli, vydali jsme se po 156 schodech na rozhlednu. Nahoře bylo krásně. Celé území CHKO Moravský kras jsme měli před sebou jako na dlani. Nezbývalo nic jiného než jít zpět k Blansku, odkud nám druhý den ráno odjížděl vlak domů. Přes vesnici Obůrka a Nové Dvory jsme znovu vystoupili krpál k Macošě a pak se vydali směr

Vilémovice a Rudice. A protože zrovna hrála FC Viktoria Plzeň, už nevím s kým, tak jsme celý zápas odpočívali v restauraci právě v Rudicích. Nevím, jestli vyhráli, nebo ne, ale vím, že mi fakt už bolely nohy. A to jsme museli ještě do Klepačova, který je jednou z krajních částí Blanska, abychom to neměli v pondělí daleko na vlak!

To jsme ještě netušili, že závěrečný večer nebude jen tak ledajaký... Po čtyřech dnech bez koupele, zablácení a špinaví jsme nic netušící navštívili statek Samara, kde slavnostně večereli načančaní lidé. Všichni po nás koukali a hlavně po zaschlém bahnu, které nám vypadávalo z podrážek bot...

No řekněte sami, komu se povede, aby stanoval ve starém hnojišti, jistěže bez hnoje! A k tomu v něm večerel žitný chléb s kaviárem =). Pak jsme zalezli do spacáků a s drkotáním zubů si užívali poslední noc na vandru. Ráno totiž napadal sníh a v noci bylo pár stupňů pod nulou. Na vlakovém nádraží v Blansku si někteří z nás uvařili snídani a pak už nás jen čekalo šest hodin cesty vlakem do Přeštic.

Prostě a jednoduše, bylo to krásné a snad není ani možné, jak rychle to uteklo! Samozřejmě jsme toho zažili mnohem víc, ale něco se prostě popsat nedá. Snad bude i ten příští vandr takhle povedený.

Tereza Balíková-Liška.

Oslava Pardových 75.narozenin

V pondělí 20. dubna se sešli oldskauti a roveři, aby popřáli bratru Pardovi k jeho významným narozeninám zdravíčko, štěstíčko a elán do dalších dlouhých let.

Slavilo se u Parda doma. Oslavenec nás pohostil jaksepatří a my jsme mu jaksepatří nadělili dárek-výroční fotografickou knihu skautského střediska v Příchovicích a stylovou kytici. Společně jsme si zazpívali při Šatově kytáře a hodně se vzpomínalo. Kdo by ale čekal sentimentální náladu, byl by na omylu. O veselé historky nebyla nouze, postaral se o ně nejen oslavenec sám, ale hlavně Láďa a někteří další zážitkůplní oldskauti. Nálada byla parádní. Více takových oslav!

Haník

Jarní přespání vlčat na Březníku

Nastal nám květen, slunce svítí víc než obvykle, teploty začínají růst strmě vzhůru a co v takovémto čase podniknout s vlčaty? Chtělo by to něco ostřejšího než "jen" výpravu v okolí. "Co přespání na Březníku?" zní Kozovo návrh? To je ono!! Přespání ve spacáku, může být lehce zima, jen ať se vlčata tuží. K tomu nějaká noční hra pro vyplavení adrenalinu. Termín dohodnut jediný možný (23.5.), sraz v 18:00 u klubovny. Počáteční nadšení nám trochu pohasíná, když vidíme slabší účast. Ale i šest kusů vlčat doplněno třemi krotiteli je dobrý počet. Vlčata jsou sbalená lépe než Křoví na vandru, takže v rukách nesou maximálně spacák, jinak vše pěkně v batohu na zádech. Trio otřelých vlků (Jogurt, Ráďa a Voják) doplňují mladší Rackové ve složení Kuba a Lepidlo, ke kterým se o trochu déle připojí neumlčitelný Kecka.

Pěšky jsme na Březníku za půlhodinky a už můžeme připravovat kuchyni k přespaní. Vlčata se učí používat páku a spolupracovat při přenášení těžkých dubových lavic, připravují dříví na oheň, aby si pak mohla opéct buřty. Vůbec oheň je vždy vděčnou kratochvílí pro starší i mladší, a když si pak Kapitán začne opékat dinosaury (jen ty želatinové), začíná teprv zábava. Pomalu se stmívá a pro mě je tu čas připravit noční hru. Stejně jako jeskynní potapěči, musí i vlčata nalézt v naprosté tmě východ z jeskyně za pomoci provázku. Provázek se táhne cestou necestou, přes křoviny a hodně klikatě. Vlčata jdou jednotlivě a i Lepidlo zatne zuby a přes slabší chvílku dokáže najít

sám cestu z jeskyně. Pak už všichni uleháme do spacáků, Jogurt uspí vlka a nakonec i sebe (díkybohu :-)).

Ráno ve znamení balení a úklidu, vlčata si zahrají ještě hry s Kozovo GPS a v jedenáct dopoledne se šťastně shledávají se svými rodiči u klubovny posílení o další zážitky.

Prach

Okresní kolo Svojsíkova závodu Radnice 2015

Dne 10. 4. 2015 se sešly dvě hlídky skautů a jedna hlídka skautek na nádraží v Přešticích. Všichni s úsměvem na tvářích nasedli do vlaku a vyrazili do Radnic na skautský filmový festival. Takový byl totiž námět letošního okresního kola Svojsíkova závodu v Radnicích.

Po příjezdu jsme se ubytovali a vyčkali na zahájení. Při něm se každý těšil na večerní promítání filmů. A ne jen tak ledajakých filmů! Každá hlídka měla za úkol natočit a přivést s sebou krátký film, ve kterém měla představit své členy, klubovnu či středisko. Tudíž jsme shlédli celou řadu podomácku natočených pětiminutových videí popisujících jednotlivé hlídky a postupně jsme je hodnotili. Poté si účastníci zahráli noční hru a šlo se spát.

Druhý den následoval samotný závod. Ráno jsme se z tělocvičny, kde jsme spali, odebrali do místních kluboven. Všichni se nasnídali a záhy byl nástup a pak už hlídky postupně startovaly. Každá skupinka měla ke každému stanovišti přiřazený přesný čas v kolik ho má navštívit. Tím se úspěšně odbouraly čekací časy, a celý závod tak probíhal bez větších zdržení. Kromě již tradičních stanovišť, např. zdravotvědy a morseovky, tu byly i netradiční disciplíny, například rafty či uvaření polévky dle vlastní fantazie a spousta dalších zajímavých disciplín.

Jistě vás určitě zajímá, jak to všechno dopadlo. V kategorii skautů se Krahuji umístili na krásném avšak nepostupovém 5. místě a Ostříži na krásném a postupovém děleném 3. - 4. místě. V kategorii dívek se Milky umístily na také krásném postupovém 2. místě. Všem účastníkům bych chtěl poblahopřát za krásný výsledek a přeji hodně štěstí do krajského kola.

Panda

Světluškovský šestiboj

Odpoledne 23.5.2015 čekalo na světlušky sportovní klání. Abych byla přesnější, tak Světluškovský sportovní šestiboj. Sešly jsme se jako vždy u vývěsky, počasí vyšlo na jedničku, ani horko, ani zima s deštěm a mohlo se začít. Zúčastnila jsem se já s Haníkem a světlušky Julča, Ivetka, Pískle, Kačka L., Sofinka, Oslík, Anička a Pája. Protože světlušek bylo pouze osm, rozdělily se jen do dvou týmů po čtyřech a bojovaly proti sobě. Nízký počet týmů ovšem vůbec nevadil, protože hned bylo jasné, že jeden z týmů skončí maximálně druhý, což je vlastně skvělé umístění. Začátek našeho šestiboje byl

na Březníku, kde hned proběhla první disciplína a tou byla překážková dráha. Následovala druhá disciplína a to člunkový běh, kde si světlušky vyzkoušely mezi jednotlivými úseky běhu dělat dřepy a kliky. No kliky...někdy kliky, někdy vystrkování zadku k nebi a někdy plácnutí s sebou na zem. Ale snaha byla vždycky. Následoval odpočinek a doplnění energie. Světlušky nasbíraly dřevo, rozdělaly oheň a posilnily se opečeným buřtíkem, přesněji nejen buřtíkem. Sofinka si s Haníkovo pomocí opekla minipáreček ☺. Po vytrávení následovaly další disciplíny, a to hod do dálky a hod na cíl. Předposlední disciplínou byl štafetový běh. Do této doby bylo sportovní klání vyrovnané a světlušky čekala poslední rozhodující disciplína a tou byl skok do dálky. Ten se konal na hřišti v Příchovcích. Už nevím, který tým zvítězil, ale skok do dálky rozhodl ve prospěch týmu, kde bylo víc starších, a tedy o trošku větších světlušek. Konec výpravy byl opět u vývěsky. I přes obrovské nasazení všech se nikomu nic nestalo a díky ne zrovna hojnému počtu závodnic si alespoň všechny světlušky mohly disciplíny pořádně vyzkoušet a natrénovat.

Kikina

Výprava skautů do Kdyně a okolí

První náznaky hezkého počasí na začátku května se rozhodli využít skauti a vyrazili si protáhnout nohy do Kdyně a okolí. Hlavními cíli výpravy byla rozhledna Koráb a zříceniny hradů Nový Hernštejn a Rýzmbek, tedy místa, která někteří z pamětníků oddílu pamatují jako cílové destinace táborové dvoudenní výpravy.

O sobotním ránu se tak na přeštickém vlakovém nádraží sešla celkem početná skupinka natěšených výletníků. Cesta proběhla v poklidu a ani jsme se nenadáli a již jsme vystupovali na nádraží ve Kdyni. První úsek cesty byl vskutku zahřívací a vlastně šlo o nejnáročnější pasáž celé trasy. Strmý výstup na kopec k rozhledně Koráb dal všem zabrat, ale i tak jsme byli na vrcholu o půl hodiny dříve, než nám prorokovalo počítadlo na serveru mapy.cz. Po náročném výstupu, při kterém jsme tedy ušetřili dostatek času, jsme si u ohniště u rozhledny dopřáli vydatný a zasloužený odpočinek. Na ohni jsme opekli uzeniny, Krtek experimentoval s opékáním koláčku. Nutno podotknout, že výsledek byl všelijaký, jenom ne chutný ☺.

Další úsek trasy vedl téměř po rovině s krátkým stoupáním do cíle na zříceninu Nový Hernštejn. Zde jsme při dvoudenní výpravě na táboře nocovali, takže pamětníci se dělili o vzpomínky s ostatními. Pod hradem jsme si zahráli buldoka a byli jsme nuceni pod přístřeškem přečkat krátkou přeháňku. Poté co se déšť trochu utišil, pokračovali jsme mílovými kroky k poslední zastávce, zřícenině Rýzmbek. Doufali jsme, že zde bude otevřeno místní občerstvení. Provozovatel naštěstí nezklamal, takže šli na dračku kofoly, nanuky a párky v rohlíku.

Z Rýzmbeku je to zpět do Kdyně co by kamenem dohodil a stále z kopce. Dorazili jsme s dostatečným předstihem, takže byl prostor, ač nepochopitelně až v cíli, doplnit zásoby jídla a pití v místním Tesco. Na nádraží pak všichni zakoupené zásoby úspěšně zpracovali. Vlak jel na čas, vše šlapalo jak má, a tak jsme všichni v pořádku a příjemně unaveni dorazili ve večerních hodinách do Přeštic a rozešli se do svých domovů.

ČÁRA

Brigáda I: Březník, první květnová sobota

Frenky onoho dne a na místě organizoval tuto brigádu:

1) posekání a shrabání trávy

2) opravení střechy kuchyně

3) poražení soušky a její dopravení do tábora a pak do skladu

Již od rána se nám nedařilo, u skladu se např. ukázalo, že je nás málo a nemáme zkušeného řidiče traktůrku. Vedoucí prací operativně rozhodl – řidič multifunkčního stroje bude Kofič, je ze vsi a tam umí takovéto stroje řídit každý, má pravdu, „přítomní“ Bedlák s Prachem nepřipadají v úvahu – dorazili totiž po májce v mírně nevyspalém stavu a hrozilo by jejich usnutí za volantem (lépe řečeno za řídítky) traktůrku, ještě by to při nejlepším někam napasovali či vypadli na vozovku. Já se jízdy nebojím, upadnutí kol již nehrozí, nedávno Frenky napevno přivařil problematické šrouby.

Na první nastartování zaburácí motor a já vyrážím na Březník, ouha: „Frenký, jede to jak s hnojem, musíme přehodit túten řemen, jinak tám ani v pulodne nedojeďu,“ říkám zdejšímu nářečím, abych mu vokázal jakej sem vesničan. „Jenže řemen je dlouhý, milý Kofiči, milý milý Kofiči, je dlouhý.“ „Tak sem dej nový milý Frenky, milý Frenky, dej nový.“ Jenže řemen a ostatní náhradní díly už odvez Šat v autě na Březník.

Jedu rychlostí želvy na ten pomalý převod domů 7 minut (pěšky bych tam byl asi tak za 3 minuty) a hledám ve stodole nějaký vhodný řemen. Když jsem našel řemen, který tam stejně nepasoval, přijel Frenky z Březníku s řemenem pasujícím, a tak jsem mohl vyrazit rychlostí nejvyšší s plynem nastaveným na symbol zajíce. Cesta ubíhala mnohem rychleji a bez dalších defektů, pouze na mostě u hřiště jsem musel zastavit, když na mě houf turistů začal hulákat: „Hele zastav, svez nás a půjdeme zpátky ze Zelený Hory“. Vida, umím s tím nejen jezdit, ale taky zastavit, pomyslím si.

To už se nacházím na svažité lesní cestě v Březníku, kde přehazuji řemen na pomalý chod a plyn z polohy zajíce na symbol želvy, jinak bych skončil pod srázem v rokli u potoka. Nejhorší úsek byl těsně před tábořištěm, kde je klesání nejprudší a vostrá levotočivá zatáčka, tam jsem musel dokonce zhasnout motor, abych vůbec zvládnul zatočit a neskončil přímo pod prudkým srázem v potoku či přímo v kuchyni, na jejíž střeše se již s lepenkou potýkají fachman Bedlák a jeho podavač Prach.

Jízdu zatáčkou jsem radostně zvládnul, aniž bych se výrazně orosil a Bedlák s Prachem sice ještě trochu při práci na střeše zívali, ale Frenky se cítí být spokojen. Lepšího odborníka, než vedoucího stavebnin si pro pokládání lepenky nemohl přát. S takovými pracanty mu odpadne starost dělat nějaký dozor, nebo dokonce proškolení, jak se co a s čím dělá.

Ale zpět ke strojům. Souška byla poražena kousek od té prudké levotočivé zatáčky, stačí jen naložit a ten kousek sjet do tábořiště, dřevo je naloženo, startuji stroj a hurá s ním do tábora. Mám to přece z toho kopce natrénováno od rána. V kritický moment zhasínám motor, ale stroj jede pořád stejně rychle, řemenice nestíhají dřevem plně naložený traktor ubrzdit. „Sakra,“ co teď mám dělat, v té rychlosti nezvládnou levotočivou zatáčku vybrat a skončím opravdu v té kuchyni, nebo potoce a tam... Mám na záchranu sebe i stroje jednu vteřinu. V první půli vteřiny stáčím prudce říditka doleva proti stráni, ve zbývajícím čase opouštím parakotoulem pekelný stroj. A čekám, zda se v dalších vteřinách na mě začnou sesypávat naložené klády, nebo snad celý traktor. Pane bože, už se na mě sesypávají..., ne, ne, nejsou to polena, ale starostliví chlapi, kteří mi běží na pomoc, ale nemusí. Nic mi není, ani stroji, jen mám o něco víc špinavé kalhoty (od pádu do bahna).

Nejvíc kydů má samozřejmě Šat, který mě poučuje, jak se má zatáčet a že říditka se nesmí v zatáčkách pouštět z rukou. Úkol č. 3 je tedy splněn a je třeba se pustit do úkolu č. 1., ale nejprve musí být traktůrek

přetransformován na bubnovou sekačku. Zase je tu další problém v nějakém řemenu, buben se nechce točit, jak má. Ještěže máme Šata, řemen vyměnil a trádá jde se konečně sekat.

Sekání mi na louce jde skvěle, jezdím s kopce i do kopce do té doby, než se bubnová sekačka přestává z neznámých důvodů točit, nějaká pružina nečekaně vyskočila ze stroje a bylo z toho marné hledání pérka v kupce sena. Všichni jsou bezradní a ví, že to bez péra nepůjde, ale znovu ten superman Šat si ví rady a obstarává nějakou pružinu, která však účel nesplňuje. V beznaději odcházím kousek před stroj s hlavou svěšenou a hle najednou se v trávě zableskne ztracená pružina, hurá může se zase sekat. Kdo by si myslel, stejně jako my, že je již všemu trápení konec, tak se mýlí. Vše je posekáno a po malé přestávce zapřahujeme vozík se dřevem, abych jej dovezl ke skladu, jaké je však moje překvapení, když kvůli naraženému zápěstí z parakotoulu nemohu rukou udržet na řídítkách zmáčknutou tu páku ovládající řemenovou spojku, která když se pustí, tak stroj nejede.

Traktůrek se dřevem tedy do skladu musí odvézt Frenky, ale to pro něj není taková hrůza – šel zkontrolovat hotovou střechu na kuchyni. Byl si jist, že

nemusí dělat dohled, když je na střeše kvalifikovaná pracovní síla, ale zhroutil se, co to tam chlapi vyvedli. Nebylo to ani podle norem, ani podle Frenkyho představ, do kuchyně sice nezatéká, ale to je prý jen otázka krátkého času, než přijde nějaký vítr.

Pak se ještě Frenky dozvěděl, že původně pocházím z bytovky a i to, že jsem do konce této brigády nevěděl, že má traktůrek na oji vozíku nožní brzdu. Stejně tak si měl Frenky ověřit Bedláka, zda ví a umí na střechu správně položit lepenku. Prostě pro Frenkyho plyne ponaučení, že ne každý, kdo bydlí na vesnici, umí ovládat traktor a že ne každý zaměstnanec stavebnin ví, jak položit na střechu lepenku.

Kofič

Brigáda II: Březník, čtvrtá červnová sobota

Pro zvelebení na léto pronajímaného tábořiště Březník, byla opět vyhlášena brigáda:

1)posekání a shrabání trávy

2)připravit dřevo pro táborníky – porazit označené soušky a jejich dopravení do tábora.

Dle zvěstí se mělo brigády účastnit široké spektrum členů našeho střediska (skautky, skauti, Orli, Orlosupi, oldskauti). Takže když neděláme nějakou tu brigádu a máme zrovna čas, tak si mezi brigádami, třeba jako nyní, pořádáme krajský Svojsíkův závod pro 180 účastníků. A právě na tyto závody bylo také nutno svolat brigádu I. b) pro vytvoření zázemí závodníkům na Drnovce. Bylo potřeba ze skladu na tábor dopravit kromě podsad snad všechno ostatní. Právě při tomto nakládání jsem si namohl zápěstí, které jsem si zranil při parakotoulu na brigádě I. (viz předchozí článek). Právě proto jsem nemohl na brigádě II. řídit traktůrek, se kterým jsem se tam naučil posledně jezdit, tedy brzdit.

Z uvedeného důvodu musel traktůrek ovládat Frenky, který společně s Wickym, z časových důvodů, posekali bubnovou sekačkou louku na Březníku již ve středu. Tím nám v sobotu odpadlo sekání louky a na zbylé plochy nám postačila strunová sekačka a křovinořez v jednom. Sraz brigádníků byl až na Březníku, pouze nakladači a dopravci pracovních nástrojů měli sraz u skladu. Když Koza autem dovezl mě a náradí na Březník, již tam pár lidí bylo, ale ne v pracovním, nýbrž ve spacácích ležících v kuchyni (byli to Orli, nebo Orlosupi? Nevím, pořád se mi to plete, budu je muset bohužel jmenovat: Čára, Jágr, Sporták, Ježek a Maggi). Leželi tam jako někde v hnízdě, které nechtěli opustit, působili daleko unavenějším dojmem než na brigádě I. Bedlák s Prachem, člověk by si pomyslel, že za pátek udělali všechnu práci a my to jen zkontrolujeme a půjdeme domů, ale opak byl pravdou.

Ještě jsem zapomněl na Prachy, kteří také byli u skladu a na Březník dovezli motorovku na to kácení. Zrovna Prach - ten bez vlasů, nalévá nějakou kapalinu do té pily. A společně s tím druhým Prachem, který je úplně stejný jako ten první, jen má dlouhé kudrnaté vlasy. Když se toho prvního Pracha, kterého znám, ptám, kdo je ten druhý Prach, kterého neznám, odpoví mi první Prach, že je to prý jeho mladší ségra.

Aby se mohlo kácet, zbývalo jen objevit ty barvou označené stromy a hlavně Šata, který o nich ví. Koza volá Šatovi, ale ten je nedostupný, pokoušíme se tedy po okolí hledat to, co se má porážet, ale marně. Koza se konečně Šatovi dovolal a ten nám vzkazuje, že je tady od 7 h a stromy kácí někde nad nějakým lomečkem a že tam máme přijít.

Nikdo z nás pořádně neví, kde ten Šatův lomeček je, jeho hledání připomíná etapovku podobnou krajskému kolu Svojsíkova závodu, s rozdílem, že my na stanoviště jedeme autem. Po dlouhém hledání konečně nalézáme u lomečku Šatovo lahvové zelené auto, které má sněhové řetězy, jinak by se sem nedoškrabal. Po zdolání hrozného strmého kopce nalézáme ty poražené soušky. Nosíme (Bedlák, Prachové, Kapitán a já) nařezané klády, které házíme ze srázu dolů k připravené káře, kterou má Šat zapřáhnutou za ten jeho zelený tank, který jako jediné vozidlo může dřevo dopravit v takovém nepřístupném terénu do tábořiště.

Asi při třetí odvezené káře doráží na místo také Ti Orli z kuchyně, ale připomínají mladé dravce, kteří právě opustili hnízdo a začínají se teprve učit létat. Já s Bedlákem odcházíme do tábora hrabat trávu, na nošení dřeva je tu teď lidí dost. No a ještě při příjezdu Šat zjistil, že píchnul kolu u káry a jako jediný si opět i bez rezervy věděl rady, řek, že bude jezdit s prázdným kolem, no a tímto způsobem odvezli i zbývající klády jakoby nic.

V táboře uklízí trávu Koza, Kikina, Kostík, Sůša, Langoš, Kuna, je tu i Kulka s Pavlíkem a Terezkou. Počasí nám opravdu přálo, jakmile bylo vše hotovo a Jágr snědl k obědu zbytek svojí štangle salámu, začalo pršet. Je pravda, že náradí bylo asi 3× více než přítomných brigádníků, ale snad se to příště zlepší, když přivezeme méně náradí.

Bylo to vyčerpávající, a proto tímto s brigádami končím i já, tedy s těmi protlakovými.

Kofič

Krajské kolo Svojsíkova závodu

Pořádání krajského kola v Plzeňském kraji se letos zhostil náš okres Plzeň-jih. Přípravný team z našeho střediska ve složení Prach, Rajče, Kikina, Haník, Skřítek, Koza a Čudla pod vedením vedoucího závodu Čáry od března pilně vymýšlel, organizoval a připravoval. A nebylo to vůbec jednoduché. Asi málokdo z nás si na začátku představil, co vše příprava tak velké akce obnáší a jak to bude náročné.

V den D, pátek 5.6., bylo vše připraveno a přeštická ZŠ se postupně zaplňovala skauty a skautkami s celého kraje. Celkem se jich sjelo 140.

Celý závod se nesl v duchu starověkého Říma a byl slavnostně zahájen v amfiteátru školy samotným Caesarem (Venou), který přijel na svém černém hřebci v doprovodu dvou římských vojáků (Kapitána a Karla). Soutěžící přivítal i krajský vedoucí Marek a místostarosta města Přeštic pan Marek Krivda. Pak už následovala první část závodu nazvaná „Chléb a hry“, ve které si každá družina pro ostatní připravila nějakou aktivitu či hru. Aktivita byly velmi různorodé - od běhání na bungee lanu, střelby prakem, ochutnávku různých druhů chleba až po kosmetický salon. Aktivita si soutěžící hodnotili navzájem stejně jako znak družiny zvaný signum, které si každá družina měla vyrobit a přivést. Počasí nám přálo a krásné venkovní prostory školy byly pro nás jako stvořené.

Samotný závod začal v sobotu ráno hromadným startem od přeštické ZŠ a končil na Drnovce. Cestu si každá družina plánovala sama, obdržely pouze mapu s vyznačenými stanovišti, na kterých sbíraly další body do celkového hodnocení. Každé stanoviště představovalo jednu římskou provincii. Hned první důkladně prověřilo spolupráci družin.

Úkolem bylo postavit stany pro družinu, přičemž všichni členové až na jednoho, který jim dával pokyny, měli zavázané oči. Dále je na trase čekaly například lanové překážky či vyhledávání informací. Dvacetikilometrovou trasu se i v tropickém horku všem družinám podařilo zdat do časového limitu a na tábořišti je čekal zasloužený odpočinek a program, který si každý

vybral – rukodělky, deskové hry, sauna či sportovní aktivity. Po večeři byla připravena čajovna, zpívání u ohně a promítání filmu. Ty nejotrlejší ještě vyrazili na noční hru.

Nedělní poslední část závodu zvaná brány prověřila individuální schopnosti členů družiny. Celkem bylo připraveno deset stanovišť zaměřených na různé znalosti a dovednosti, přičemž každý člen družiny si zvolil to, v čem je dobrý. Technicky nadaní jedinci šroubovali aku šroubovákem, sportovci stříleli z luku, řečníci zamířili na stanoviště rétorika. V 11:00 bylo dobojováno a po výborném obědě nás čekal slavnostní nástup. Výsledky byly velmi vyrovnané. Vítězství a postup do celostátního kola vybojovala v kategorii skautů družina Santus z Plzně, v kategorii skautek družina Amazonky z Plzně. Úspěšné byly i družiny z našeho střediska, skautky se umístily na třetím místě, skauti na čtvrtém.

Závod se velmi povedl, o čemž svědčí i vzkazy od účastníků:

Závody se vám moc povedly! Snad zase někdy moje holky postoupí, pojedou jako doprovod a vy budete pořádat závod! :)

Děkuji za super víkend. Byl to zatím nejlepší závod, co jsem zažil. Našel jsem si nové kámoše a těším se, že se zase brzy všichni uvidíme na nějaké úžasné akci.

Velké díky za to patří především Čárovi, výše zmíněnému organizačnímu teamu, oldskautům za přípravu kuchyně a zázemí, roverům za pomoc na stanovištích a u doprovodného programu, prostě všem, co přiložili ruku či hlavu k dílu a pomohli nám akci uspořádat.

Dobrá práce!

Koza

Obrok 2015

Po dvou letech se opět uskutečnilo celostátní skautské setkání nesoucí název Obrok. Švihovský hrad letos vystřídal sportovní areál Vesec v Liberci.

Ve středu 10.6. vyrazila naše sestava (Sůša, Kostík, Vašek, Adam, Karel a já) směr Liberec. Na místě nás už přivítala velká spousta stanů a milých tváří.

Ve čtvrtek ráno jsme se rozešli na program „Služba“, kde část z nás čistila místní park od odpadků v podobě televizí, igelitových pytlů a lahví s kvalitně vyzrálým červeným čučem a druhá část (holky) zpříjemňovala dopoledne starým lidem v domově důchodců svým zpěvem. Odpoledne už následoval program na univerzitě, kde nám byly předváděny různé technologie, chemické a fyzické pokusy. Pátek patřil vzájemnému inspirování družin. Každá družina měla připravenou hru, kterou předvedla ostatním skupinám, ty se zapojily a mohly se i inspirovat. Většina her byla zaměřena na fyzičku a seznamování lidí. Zbytek horkého pátečního dne jsme strávili u liberecké přehrady a voda v ní byla opravdu osvěžující. Páteční večer zakončil obrokový bál a kytarista Dušan svými rytmy rozpochyboval téměř každého.

Sobota patřila zajímavým přednáškám a s tím spojenými návštěvami slavných lidí (Marek Vašut, Robert Záruba...). Večer jako každý den patřil koncertu a poté následoval ukončovací ceremoniál s ohňostrojem.

Nedělní dopoledne jsme už pouze balili věci a kolem jedenácté hodiny jsme už opouštěli Liberec s velkým množstvím zavazadel a super zážitky.

Vojta

Protlak – asopis st ediska P íchovice

Vychází 4x ro n , vydává st edisko P íchovice

šéfredaktor: Josef Volf – Koza, **editor:** Jan Soukup – Johnny,
redak ní rada: Sk ítek(skautky), Raj e(RR,vl ata), Kiki(sv tlušky),
ára(skauti), Laka(oldskauti)

kontakt: Josef Volf, P íchovice 237, P eštice 33401, volf.jo@gmail.com

vyšlo: 9.7.2015 **neprodejné** <http://prichovice.skauting.cz>